

2014. október 19.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősimma
Istentisztelet

„¹⁷Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala. ¹⁸Ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjetekeknek, ahogyan illik az Úrban. ¹⁹Ti férfiak, szeressétek feleségeiteket, és ne legyetek irántuk mogorvák. ²⁰Ti gyermekek, engedelmeskedjétek szüleitekeknek minden tekintetben, mert ez kedves az Úrban. ²¹Ti apák, ne ingereljétek gyermekeiteket, nehogy bátortalanokká legyenek. ²²Ti szolgálók, engedelmeskedjétek minden tekintetben földi uraitoknak; ne látszatra szolgáljatok, mint akik embereknek akartok tetszeni, hanem tiszta szívvel, félve az Urat. ²³Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, ²⁴tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát. ²⁵Aki pedig igazságtalanul cselekszik, azt kapja vissza, amit tett, mert nincsen személyválogatás.” Kl 3,17-25

Drága Gyülekezet!

Olyan hálás vagyok, hogy az Isten Igéje az emberi élet minden területére ad tiszta, világos útmutatást. az ember szeret kétértelműen, félreérthetően beszélni, viselkedni, nem világosan, világos álláspontot képviselni. Olyan hálás a szívem, hogy aki a Szentírást olvassa annak egészen világos útmutatást ad az Ige az emberi élet minden területére. Ma bármilyen épületbe, legyen az oktatási, szociális vagy közintézmény, mindig találhatunk ott egy házirendet. A házirend az, ami annak a háznak a rendje, amely viselkedési normát mutat. Amit be kell tartani, amihez igazítani kell az életünket. A Szentírás is beszél egyfajta házirendről, de ez nem korlátozódik egy-egy épületre, intézményre. Ez nem a templomi, gyülekezeti házirendről szól, hanem az élet, a keresztyén élet házirendjéről. Mert a hívő ember nem akárhogyan él és élhet. Nem maga alakítja az élet szabályait, nem a maga lelkiismerete alapján határozza meg, hogy hogyan él, hogyan viszonyul Istenhez, emberhez. A hívő ember Isten útmutatása szerint él.

Nyilván a nem hívő nem fog Isten útmutatása szerint élni, nem fogja komolyan venni, de ez a most felolvasott Igeszakasz a keresztyén családról, a keresztyén házirendjéről szól. Ez az egész fejezet a krisztusi életről, a Krisztusban elrejtet életről szól. Hogyan él a Krisztusban hívő ember? Annak az embernek az életrendje ez, aki már elvette Istentől a Krisztusban felkínált kegyelmet és most már eszerint akarja berendezni az egész életét. Tehát: **„Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképen járjatok Ő benne!”** Kol 2,6. Aki nem vette a Krisztus Jézust, az nem is járhat Ő benne, azonban aki már vette a Krisztus Jézust, az most már az Úr akarata szerint, ízlése szerint rendezkedjék is be. Ahány ház, annyi szokás, mondja a közmondás. Minden háznak megvan a maga házirendje. Nos, az Isten családjának is megvan a maga külön házirendje. Azokra érvényes ez tehát csak, akik már beletartoznak az Atyának a Krisztus vérén szerzett családjába!

Úgy is lehetne mondani, hogy a keresztyén ember életének a rendje. Életrend! Mert a keresztyén életnek is van egy bizonyos

rendje. Isten akarja, hogy rend legyen a keresztyén ember életében. Mégpedig ha jól megfigyeljük ezt a felsorolást, azt látjuk, hogy az emberi életnek nemcsak egy bizonyos részét érinti ez az isteni rend, hanem az egészét. A keresztyén ember életének négy nagy területéről van itt szó. Ez pedig a következő: a család, a munkahely, az egyház és a világ. Nem lehet az életnek csak egy részén keresztyénnek lenni! Nem lehet azt megtenni, hogy például a családban való életemet Krisztus uralma alatt élem, de a világban valót már nem, vagy: az egyházban követem Krisztust, Krisztus szerint járok, a munkahelyemen azonban eltitkolom, hogy hozzá tartozom. Vagy áthatja a Krisztusban való hit és a belőle fakadó magatartás az életem egészét, minden területét, vagy ha nem, akkor a megmaradt területeken is képmutatássá válik az Ő követése. Ezért van itt szinte egy lélegzetvétel alatt felsorolva a családi élet, a munkaadói és munkavállalói viszony, az egyházban való élet és a világgal szemben tanúsított magatartás rendje, mint a keresztyén ember életének a rendje a maga egységében,

összefüggésében, oszthatatlanságában. Akkor van rend a keresztyén ember életében, ha annak minden területén egyformán érvényesül az Úrnak való engedelmesség. Egyik a másikkal úgy függ össze, mint a sorba kapcsolt karácsonyfa-égők: ha valahol kiég egy izzó, megszakad az áram, az egész füzérben meg bomlik a rend, a többi égő sem világít. Nem lehet például azt mondani, hogy valakinek csak a családi élete vonalán vannak bajok, egyébként azonban minden rendben van, mert ha baj van a családi életében, akkor élete többi területén is van egy csomó rendetlenség - csak talán még nem derült ki annyira, mint a legszűkebb körben: otthon. **„A miképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne!”** Ő benne járni, az Ő útjain járni, az Ő útmutatása szerint járni. Vagy így jár valaki, de akkor élete minden területén át ezen az úton jár, a családban épp úgy, mint a világban, a munkahelyén épp úgy, mint az egyházi életben, - vagy pedig hamis úton jár, mert egyszerre két úton jár. Ilyen is van. Ezt is meg tudja tenni az ember, hogy egyszerre két úton jár, de tudjátok, mit mond róla

Biblia? Ezt! **„A ki... álnokul két úton jár, egyszerre elesik!”** Péld 28,18 Vajon nem ezért van ez a sok botlás a mi életünkben, mert életünk különbözőterületén különböző utakon járunk, illetve akarunk járni, de nem sikerül? Nos, ezért figyelmeztet Isten Igéje, hogy aki vette a Krisztust, annak a számára mindenütt: otthon, egyházban, világban csak egy út van. Csak az, amelyre Jézus azt mondta: **„Én vagyok az út”** Jn14,6. Tehát mindenekelőtt az egységes életrendre figyelmeztet Isten Igéje. Amikor elkezdi részletezni az apostol a keresztyén házirendet, az a nagyszerű benne, hogy nem vesz el az apró részletkérdésekben, hanem a főirányelveket mutatja meg. Nem sokat magyaráz Isten Igéje, hanem rögtön rátapint életünk gyenge pontjára, éppén oda, ahol a forrása szokott lenni a bajoknak. A családi élet rendjének a leírásában először a házastársak egymáshoz való viszonyáról szól, és az asszonnyal kezdi. Sok mindent mondhatna, hogy miként viselkedjék az asszony a férjével szemben, de nagyon jellemző, hogy csak egyetlen egyet mond: az asszony engedelmeskedjék az urának.

Nyilván azért, mert ez az asszony gyenge pontja. Ez az, amire különösen is vigyázni kell. Amire külön is föl kell hívni a figyelmét. Nem társadalmi szabály ez a Bibliában, hogy az asszony engedelmeskedjék a férjének, hanem isteni rend. A Krisztust komolyan vevő asszony vegye komolyan az Isten rendjét is, azt, hogy a férj feje a feleségének. Az Isten rendjébe való beilleszkedésről, vagy az Isten rendelkezése ellen való föllázadásról van szó. Tehát: **„Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a ti férjeteknek, a miképpen illik az Úrban.”** Kol 3,18. Lehet, hogy a világ ízlése szerint másképpen illik, sőt az nagyon valószínű is, de az Úrban így illik. De rögtön folytatódik a házirend, teljesen, elválaszthatatlanul összetartozva ezzel: **„Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket!”** Kol 3,19. Olyan ez a két vers, mint a gótikus templomban a csúcsív egyik íve, meg a másik íve: egymás felé hajolnak, egymást tartják, egymást kiegészítik. Egyik sem lehet meg a másik nélkül. Csak ott lehet megkívánni az asszonytól az engedelmességet, ahol a férj szereti, igazán szereti a feleségét és viszont.

A baj abban szokott lenni, hogy hiányzik az egyik, például az engedelmesség, de megköveteli a másikat, a szeretetet, vagy hiányzik a gyöngéd szeretet az egyiktől, de elvárja az engedelmességet a másiktól. Nos: a kettő együtt teljes, együtt lehetséges, egymást tartják ezek. Ha Isten Igéje külön is szükségesnek látja arra figyelmeztetni a férfiakat, hogy szeressék a feleségüket, akkor bizonyára azért van ez, mert mi férfiak vagy nem szeretjük eléggé, vagy nem szeretjük igazán a feleségünket. Azzal a szóval fejezi ki itt Isten Igéje a szeretetet, amivel az Isten szeretetét jelzi az Újszövetség: az agapéval. Azzal a szóval, amiről az 1Kor 13. fejezete ír. Tehát azzal a szeretettel, ami mindent elfedez, mindent remél, mindent eltűr, amelyik nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem cselekszik éktelenül, nem rója fel a gonoszt, amelyik nem irigykedik, nem kérkedik, amelyik soha el nem fogy. Azzal a szeretettel, amelynek Isten a forrása, amelyet a férfi mindig újra Istentől merít, Istentől kap.

És bizonyára azért kell erre figyelmeztetni a férfit, mert hajlandó nem ilyen szeretettel szeretni a feleségét, hanem szenvedélyesen, erotikusan, csak emberi módon, hangulat szerint, vagyis: nem az Úrban! Így mindenki tud szeretni! Ez nem is szeretet, hanem ösztön, ami az állatban is megvan valamilyen módon. A vérnek a szeretete ez elsősorban. Azt jelenti, hogy szeretlek téged, mert jó dolog szeretni téged, több lesz az életem általad, szebb, gazdagabb, boldogabb. Szervedélyesen szeretlek, mert szép vagy, fiatal vagy. Sőt, lehet ezt a szeretetet, ezt a szenvedélyt egy kicsit kultúrálni is, és akkor így hangzik: szeretlek és kérlek, hogy te is szeress engem, fogjunk össze, tegyük össze az életünket, szépítsük meg kölcsönösen egymás életét azáltal, hogy a bennünk lévő képességeket egymás örömére, hasznára, a másik fél rendelkezésére bocsátjuk. De ez még mindig nem az, amiről Igénkben szó van. Itt arról van szó, hogy szeretlek, mert kell néked az én szeretetem, mert árva, boldogtalan, szegény vagy e szeretet nélkül, mert kell néked, hogy valaki szeressen téged. Ez annak a szónak a tartalma, amit itt használ az apostol, amikor azt

mondja: **„Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket!”** Ez a szeretet nincsen meg mibennünk, nem tudjuk kitermelni magunkból. Ez a szeretet csak Istenben van, sőt: Isten maga a szeretet. Nem parancsolja a szeretetet, hanem árasztja. Tehát így szeretni csak az Istenen belül lehet. Aki az Isten életén belül került, az tud csak így szeretni! Ti férfiak! Megérezik ám a feleségetek, hogy ti így szeretitek-e őket! Hozzáfűzi még a szeretetre való intelemhez ezt is: **„Ne legyetek irántuk keserű kedvűek!”** Az eredeti szó értelmét próbáltam megérteni, s körülbelül így adhatnám vissza: ti férfiak ne engedjétek, hogy a feleségetek megszokottá, unottá váljék a számotokra!

Öregedő házastársak olyan egykedvűen, unottan tudnak egymás mellett ülni vagy menni, hogy szinte lerí róluk messziről, mennyire nem érdekli ez a két ember egymást. Nos: ahol az Úrban vannak a házastársak, ahol ilyen szeretet van közöttük, mint amiről itt szó van, ott az egymásban megtalált öröm és boldogság is frissen marad, nem fakul meg. Mint egy aranylakodalmát ünneplő, nagyon komolyan az Úrban élő

öregember mondta egyszer: Még most is megdobban a szívem - éppen úgy, mint fiatal koromban -, amikor látom a feleségemet bejönni az ajtón! Igen: **"Ne legyetek irántuk keserűkedvűek!"**

A házastársak rendje után jön a szülők és gyermekek rendje. Megint a leggyengébb pontjára tapint rá az Ige: **„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben, mert ez kedves az Úrnak.”** Kol 3,20. Megint nemcsak úgy magában álló jó tanács, etikai parancs ez, hanem csak teljes összefüggésében érvényes, vagyis így: az Úr szavát megfogadó szülők érvényesítsék gyermekeikkel szemben azt az isteni rendet, hogy gyermekeik fogadják meg az ő szavukat. Nem úgy áll tehát a dolog, hogy a szülő parancsolhat a gyermekének tetszése szerint, mert hiszen ő az öregebb, hanem úgy, hogy Isten rendjében szülőnek lenni: Isten édesatyai gondoskodását, bölcsességét, szeretetét képviselni a rábízott kisebbekkel szemben, Isten édesatyai mivoltát átsugároztatni a magam szülői mivoltán!

Sokat jelent itt ez a magyarázó megjegyzés: **„ez kedves az Úrnak!”** Tudniillik nem minden szülők iránti szófogadás kedves az Úrnak. Lehet, hogy kedves a szülőknek, mert hát a gyermek mindent megtesz nekik, mint egy jól idomított kis kutya, - úgy táncol, ugrál, ahogyan a gazdája füttyent neki. Nem a szülői önkénynek való kiszolgáltatottságot érti itt az Ige, mert ilyen szófogadás is van, de ez nem kedves az Úrnak! Szülők, amikor szófogadást kívántok a gyermektől, gondoljátok meg, kedves-e az Úrnak az a szavatok, aminek a megfogadását igénylitek a gyermek részéről? Ezért is van rögtön a folytatása az előbbi figyelmeztetésnek: **„Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek!”** (21. vers) Megint ugyanúgy tartozik össze a gyermek szófogadási kötelessége és a szülők bölcsessége, mint a gótikában a két ív, amelyik együtt adja meg a szükséges egyensúlyi helyzetet! Annak a szónak, amelyiket bosszantással fordít a magyar Bibliánk, ilyen értelme is van még: izgatni, felizgatni, ingerelni. Gondoljunk csak a szülők idegességére, ami áthat a gyermekre is, vagy a szülők

titkos bűneire, amit a gyermek vagy ismer, mert nagyon világosan lát és hall mindent, vagy tudat alatt megérez és ezek a szülői bűnök, hibák, nyomorúságok izgatják, ingerlik a gyermeket.

„Hogy kétségbe ne essenek” - mondja az apostol. A kétségbeesés azt jelenti, hogy valamilyen hasadás támad a lélekben, valamiféle kettősség jön létre, elveszti a kedvét, a bátorságát az élethez, az élet problémáihoz. Megnyomorodik a lelke. Sok ilyen elnyomorodott lélek, kisebbségi komplexumokkal küzdő élet ered abból a hibából, ami ellen figyelmeztet az Ige éppen így: **„Ti atyák, ne bosszantsátok (ne ingereljétek) a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek!”** A gyermekünk lelkéért és egész lelkivilágának a kialakulásáért való roskasztó felelősség terhére figyelmeztet ez az Ige!

Keresztyén házirend! És vajon igazán ez a rendje a mi házunknak is?! **„A miképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne!”** Kol 2,6 Vajon eszerint a

krisztusi házirend szerint éljük az életünket, eszerint a krisztusi házirend szerint éljük ebben a világban a családi, munkahelyi, gyülekezeti életünket?